

Motion till riksdagen 2007/08:Sf1

av Kalle Larsson m.fl. (v)
med anledning av prop. 2007/08:29

Sänkta socialavgifter för vissa delar av tjänstesektorn

Förslag till riksdagsbeslut

Riksdagen avslår regeringens proposition 2007/08:29 Sänkta socialavgifter för vissa delar av tjänstesektorn.

Regeringens förslag

Regeringen föreslår i proposition 2007/08:29 Sänkta socialavgifter för vissa delar av tjänstesektorn att socialavgifterna, med undantag för ålderspensionsavgiften, slopas helt för vissa delar av tjänstesektorn. Förslaget motsvarar en nedsättning av arbetsgivaravgifterna om 22,2 procent och 20,5 procent för egenavgifterna för egenföretagare. Nedsättningen ska omfatta så kallade "hushållsnära tjänster" såsom reparation och underhåll av personbilar, fritidsbåtar, vattenskotrar, restauranger, hotell, catering, taxi, tvätterier, hunddagis, frisörer samt hud- och kroppsvård. Förslaget syftar till att varaktigt öka sysselsättningen, minska svararbetet och öka arbetstiden hos köparna av dessa tjänster. Bruttokostnaden för förslaget beräknas uppgå till 6,63 miljarder kronor 2008 för staten, och nettokostnaden beräknas uppgå till 4,80 miljarder kronor 2008. De nya reglerna föreslås träda i kraft redan den 1 januari 2008.

Vänsterpartiet avvisar regeringens förslag och menar att det urholkar legitimiteten i socialförsäkringssystemet och frångår principen om likformig beskattning. Förslaget är ett led i regeringens politik för att inrätta en låglönearbetsmarknad i den privata tjänstesektorn. De som framför allt ska jobba inom denna bransch är enligt regeringens egen proposition unga, lågutbildade och utlandsfödda. Den privata tjänstesektorn som ska omfattas av avgifts-sänkningen präglas i dag av osäkra anställningar, låg andel fackligt anslutna, deltidsanställningar, dålig arbetsmiljö, låg kollektivavtalstäckning, stor andel småföretag och låga löner. Nedsättningen av socialavgifter som föreslås i propositionen syftar till att ytterligare stimulera denna del av arbetsmark-

Fel! Okänt namn på

naden. Det är tvivelaktigt om förslaget kommer att ha någon positiv effekt på sysselsättningen. Vi befarar i stället att det liksom nedsättningen av socialavgifter för ungdomar kommer att leda till ökade vinster för företagen. Även om det har en positiv effekt på sysselsättningen är priset högt för skattebetalarna och löntagarna. Vi vill i stället satsa 7 miljarder kronor 2008 på att anställa 40 000 fler i den offentliga sektorn, där vi kan skapa trygga och meningsfulla jobb som tillgodoser de verkliga behov som finns av bättre utbildning, sjukvård, omsorg och samtidigt ökar sysselsättningen.

Mot bakgrund av det som anförs bör riksdagen avslå regeringens proposition 2007/08:29 Sänkta socialavgifter för vissa delar av tjänstesektorn. Detta bör riksdagen besluta.

Tjänstesektorns utveckling

Regeringen redogör i propositionen för den privata tjänstesektorns utveckling i Sverige och menar att det är problematiskt att denna sektor inte utvecklats i samma takt som i andra OECD-länder. Enligt regeringens proposition har tjänstesektorn i Sverige ökat från 68 procent av andelen sysselsatta 1990 till 76 procent av andelen sysselsatta 2006. Regeringen menar dock att en alltför stor andel av de sysselsatta inom tjänstesektorn jobbar inom den offentliga sektorn och att det därför finns potential att öka sysselsättningen i den privata tjänstesektorn.

År 2006 var 1 868 000 personer sysselsatta inom den privata tjänstesektorn enligt regeringen. Av dessa var 30 procent sysselsatta inom handeln. Regeringen jämför Sverige med USA. I USA jobbar 21,7 procent av de sysselsatta inom handel och hotell/restaurang. Motsvarande andel bland de sysselsatta i Sverige är 15,2 procent.

Tjänstesektorn är en heterogen bransch avseende utbildningsnivå. Generellt sett är utbildningsnivån hög men inom exempelvis hotell och restaurang är utbildningsnivån den lägsta i hela tjänstesektorn, där endast 5 procent av de sysselsatta har minst tre års eftergymnasial utbildning.

Karaktistiskt för den privata tjänstesektorn är att många är sysselsatta i små företag. Endast 185 företag inom handeln har 200 eller fler anställda enligt regeringen. 26 procent av de 471 169 som är sysselsatta inom handeln jobbar i företag med färre än tio anställda. I hotell- och restaurangbranschen jobbar 34 procent av de 96 812 sysselsatta i företag med färre än tio anställda. Motsvarande siffra bland de sysselsatta inom utbildning, hälso- och sjukvård är att 92 procent av de 1 230 968 sysselsatta jobbar på arbetsplatser med fler än 200 anställda.

Enligt regeringens konsekvensanalys kommer förslaget att beröra omkring 75 000 företag. 96 procent av dessa företag har enligt regeringen färre än tio anställda. Det är således i hög utsträckning en subvention som riktar sig till små företag i vissa delar av tjänstesektorn.

Enligt LO:s rapport Anställningsformer och arbetstider 2005 jobbar var femte LO-medlem på en arbetsplats med högst tio anställda. LO visar i rap-

porten att på samtliga områden inom den privata sektorn är andelen med tidsbegränsade anställningar högre på små arbetsplatser än på större arbetsplatser. Osäkra anställningar är också vanligast inom hotell- och restaurangbranschen där hela 30 procent har en tidsbegränsad anställning. Eftersom den fackliga anslutningsgraden bland visstidsanställda uppgår till 53 procent jämfört med 79 procent bland tillsvidareanställda finns det således färre fackligt anslutna på små arbetsplatser.

Arbetsmiljöverkets granskningar visar att kunskapen om riskerna i arbetsmiljön ofta är bristfällig i småföretag och att dessa oftast inte vidtar tillräckliga åtgärder för att förebygga ohälsa och olyckor. Det är också mer resurskrävande för Arbetsmiljöverket att bedriva tillsynsarbete bland små företag.

De osäkra anställningarna och den låga fackliga anslutningsgraden påverkar täckningen av kollektivavtal. Enligt Medlingsinstitutet omfattas 93 procent av arbetstagarna i Sverige av kollektivavtal. Inom den offentliga sektorn omfattas nästan 100 procent. De arbetstagare som inte omfattas av kollektivavtal återfinns i småföretag i den privata tjänstesektorn, i till exempel handeln, hotell och restaurang, IT- och städbranschen.

Mot bakgrund av ovanstående är det uppenbart att det är enklare att bedriva fackligt arbete, systematiskt arbetsmiljöarbete och garantera en hög täckning av kollektivavtal på större arbetsplatser. Därför är det oroväckande att regeringen vill stimulera den delen av arbetsmarknaden som har en hög andel småföretag och osäkra anställningar.

Vänsterpartiet vill i stället öka den offentliga sektorns andel av BNP och andelen sysselsatta i den offentliga sektorn. Om inte resurserna till den offentliga sektorn – som just tillhandahåller centrala tjänster i välfärdssamhället – i allmänhet, och antalet anställda i denna sektor i synnerhet, växer påtvingas en tillbakarullning av verksamheter som är viktiga för ett utvecklat och utvecklande samhälle. De äldres möjligheter att få stöd till mer än det nödvändigaste ”rationaliseras” bort. Skolbibliotek och fritidsledare anses vara en lyx och försvinner från många skolor. Samlingslokalerna blir färre och dyrare i stället för att erbjudas som självklar samhällsservice till medborgarna. Exemplet kan mångfaldigas. Vi hamnar som samhälle i den besynnerliga situationen att vi anses ha blivit alltför rika för att gemensamt ordna konsumtionen av sådant som vi behöver och vill ha!

Vänsterpartiet gör i sin budgetmotion för 2008 en mycket kraftfull satsning på fler jobb i den offentliga sektorn. Detta är en grundton i hela vår ekonomiska politik. Det handlar om att se till att människor kommer i arbete där de kan göra verkliga insatser för levnadsstandarden och för samhällsekonomin. Fortfarande präglas många ekonomiskt centrala verksamheter av 1990-talets stora nedskärningar, och det finns också flera områden där ytterligare satsningar på välfärden skulle ge god utdelning.

Vänsterpartiets enskilt största förslag i budgetmotionen för 2008 är en särskild jobbsatsning, som utformas som ett riktat sysselsättningsstöd med full kompensation till kommuner och landsting. Vi bedömer att 40 000 personer kan anställas i kommuner och landsting redan under 2008, och ytterligare 50 000 respektive 60 000 personer kommande år. Nettokostnaden för den

Fel! Okänt namn på

offentliga sektorn beräknas uppgå till 7 miljarder kronor 2008, 16,5 miljarder kronor 2009 och 28,9 miljarder kronor 2010.

I kommuner och landsting arbetar cirka 500 000 personer, varav en majoritet är kvinnor. Vi skulle kunna kalla det folknära jobb, eftersom de berör i princip alla människor i vardagen – till skillnad från regeringens hushållsnära jobb, som i första hand berör de samhällsskikt som tidigare hade hushållerskor. De folknära jobben betyder både mer för levnadsstandarden i ett land och för den samhällsekonomiska utvecklingen.

Hushållet i ekonomin

Regeringen försöker i propositionen utpeka en ny del av den privata tjänstesektorn där tjänsterna kallas hushållsnära tjänster. Urvalskriterierna för vilka verksamheter som ska betraktas som hushållsnära utgår ifrån om de konkurrerar med hemarbete och svartarbete. Regeringen hänvisar till en rapport från SCB som visar att i genomsnitt under en vecka uppgår kvinnors hemarbete till fyra timmar per dag och mäns hemarbete till tre timmar per dag. Regeringen ifrågasätter vilken inverkan skattesystemets grundprinciper om likformighet och neutralitet har på hushållens val mellan att producera tjänster själva, köpa på marknaden eller köpa svarta tjänster. Regeringen menar att sänkta socialavgifter för vissa delar av tjänstesektorn som regeringen definierar som hushållsnära, kommer att leda till sänkta priser och ökad efterfrågan på dessa tjänster. Regeringen hoppas att följden av detta blir att sysselsättningen ökar, att köparna arbetar mer och att svartarbetet minskar.

Regeringen pekar i propositionen ut en rad branscher inom den privata tjänstesektorn som anses vara hushållsnära. I den verksamhet som föreslås bli avgiftsreducerad ingår till exempel reparation av personbilar, vattenskotrar, fritidsbåtar, restaurang- och annan serveringsverksamhet, kafé, gatukök, centralkök, catering, taxi, tvätteriverksamhet, reparation av skor och lädervaror, daghem för hundar, hårvård, hud- och kroppsvård med undantag för sjukvård.

Som flera remissinstanser påpekar är det en godtycklig gränsdragning som regeringen har gjort i valet av vad som ska ingå i hushållsnära tjänster och därmed omfattas av sänkta socialavgifter. Reparation av moderna personbilar är exempelvis något som en vanlig lekman inte rimligen kan utföra eftersom det krävs yrkeskunnande och avancerad teknik. På samma sätt är det få privatpersoner som själva upprättar kemtvätt hemma eller att hotellbesök ersätter hemarbete. Därför kan man inte påstå att dessa tjänster ska ersätta hemarbete.

Det som regeringen definierar som hushållsnära tjänster har en tydlig klassprofil. Den konsumtion som är nödvändig för de allra flesta i samhället och som skulle underlätta ökad arbetstid och efterfrågan är inte alls den som regeringen identifierat. Exempelvis kan man fråga sig varför inte kollektivtrafiken ska omfattas av subventionen, men däremot taxiverksamhet.

LO avvisar förslaget i sin helhet med hänvisning till att det endast kommer att leda till ökad köpkraft hos dem som redan i dag har stor köpkraft. Enligt

SCB:s undersökningar över hushållens ekonomi framgår att ju högre inkomster ett hushåll har desto mer pengar spenderas på hushållsnära tjänster. Risken är också uppenbar att det här regeringsförslaget, som så många tidigare, gynnar män på kvinnors bekostnad.

Vi menar att hushållens ekonomi måste ses i ett större sammanhang. Regeringens politik leder sammantaget till att klyftorna ökar. Således har regeringens orättvisa skattesänkningar och urholkning av löntagarnas trygghet en mycket större inverkan på hushållens ekonomi än trubbiga punktinsatser för att försöka sänka priset på restaurangbesök. Regeringen har dock inte gjort någon fördelningspolitisk analys av förslaget. I och med att förslaget utvärderas om två år bör regeringen återkomma med en analys av subventionens fördelningspolitiska effekter.

Sänkta socialavgifter inom tjänstesektorn

Syftet med den föreslagna reformen är enligt regeringen att den varaktigt ska öka sysselsättningen, öka arbetstiden hos köparna av de subventionerade tjänsterna och minska svartarbetet.

Regeringen menar att reformen ska medföra ökad sysselsättning inom den privata tjänstesektorn. På sidan 35 i propositionen skriver regeringen att

inom tjänstesektorn finns det en stor potential att öka antalet sysselsatta. Tjänstesektorn sysselsätter dessutom en stor andel ungdomar, personer med enbart förgymnasial utbildning och personer födda i utlandet.

Det är främst dessa grupper som regeringen tänker ska jobba inom den del av den privata tjänstesektorn som regeringen avser att subventionera.

Flera remissinstanser pekar i sina svar på att sänkningen av socialavgifter kommer att ätas upp av löneökningar. Regeringen menar dock att det inte är så sannolikt eftersom arbetarna i den aktuella delen av tjänstesektorn har en låg utbildningsnivå och därför små möjligheter att få igenom löneökningar. Vi menar i likhet med LO att det är mycket problematiskt att vissa löntagare har så svag ställning att de inte kan kräva bättre löner och arbetsvillkor. Detta problem fördjupas ytterligare i och med den politik som regeringen bedriver.

Det andra syftet med reformen är enligt regeringen att "förbättra den samhällsekonomiska effektiviteten" på så vis att köparna av de subventionerade tjänsterna kommer att ägna mer tid åt marknadsarbete i stället för hemarbete. Regeringen skriver i propositionen: "Nyckeln till förbättrad effektivitet är om skatteförändringar kan frigöra tid från arbete i hemmet som istället utnyttjas till marknadsarbete." Vidare skriver regeringen: "Ökad arbetstid leder till ökade inkomster som i sin tur kan utnyttjas för ytterligare köp av hushållsnära tjänster och av andra varor och tjänster." Detta är ett mycket märkligt resonemang. Om regeringen verkligen vill öka antalet arbetstimmar borde man göra något åt deltidslösheten. Enligt SCB är 260 000 personer deltidslösa, varav 170 000 är kvinnor. Regeringen vägrar dock att lagstifta om rätt till heltid så att dessa personer kan överleva på sina löner. Samtidigt inför

Fel! Okänt namn på

man kraftiga skattesubventioner så att personer som varken är deltidsarbetslösa eller underkonsumerar taxiresor eller skönhetsoperationer ska kunna få dessa tjänster ännu billigare och därmed arbeta ännu mer. Det är mer sannolikt att sänkningen av socialavgifter på kemtvätt, bilreparationer och hotellbesök kommer att frigöra mer tid till fritidsintresse och umgänge med familj och vänner hos köparna.

Det tredje syftet med sänkta socialavgifter för vissa delar av tjänstesektorn är enligt regeringen att minska andelen svartarbete i sektorn. Enligt Skatteverkets skattefelskarta uppgår skattefelen till 133 miljarder kronor. Av dessa miljarder omfattas 66 miljarder kronor av svartarbete och 43 miljarder kronor av svartarbete i mikroföretag. Skatteverket menar i rapporten 2006:4 Svartarbete och svartköp att svart arbete och andelen små företag följs åt. Skatteverket skriver i rapporten: "Allmänt kan sägas att de som utför svarta tjänster har en övervikt bland yngre personer och personer med låg inkomst medan köp av svartarbeten har en överrepresentation av personer med högre inkomst och personer som äger sin bostad." Vi avvisar med kraft regeringens syn på att skattebrott ska bekämpas med skattesänkningar. Svartarbete ska i stället bekämpas med ökad kontroll och information som försvarar skattesystemet.

Socialförsäkringssystemets legitimitet

Regeringens förslag urholkar socialförsäkringarnas legitimitet och finansiering. För närvarande är socialförsäkringssystemet överfinansierat på grund av minskade sjukskrivningar och minskad arbetslöshet. Samtidigt har regeringen gjort besparingar på ersättningsnivåer och ökat avgiftsfinansieringen. För att våra sociala försäkringar även fortsättningsvis ska ha en hög legitimitet krävs höjda tak och förbättrade villkor. Vi menar i likhet med ett flertal remissinstanser att de sociala avgifterna inte är att betrakta som skatt, utan som avstått löneutrymme. Därför är det inte önskvärt att använda dessa för att uppnå sysselsättningspolitiska mål. Om man vill påverka sysselsättningen hos vissa grupper är det bättre att satsa på anställningsstöd och om man vill påverka konsumtionen är det bättre med momsförändringar.

Regeringens val att sänka socialavgifterna för vissa delar av tjänstesektorn är ett led i en bredare strategi för att urholka hela socialförsäkringssystemet. Sedan regeringens tillträde har man infört en rad förändringar avseende socialavgifterna, sänkt arbetsgivaravgift för unga mellan 18 och 24 år, slopat särskild löneskatt för personer och egenföretagare över 65 år och infört nystartsjobb där arbetsgivare som anställer en person som stått utanför arbetsmarknaden får en summa som motsvarar arbetsgivaravgiften återbetald i efterhand. Det innebär således att nystartsjobben kan kombineras med den sänkning av socialavgifterna som föreslås i propositionen.

Den 1 juli sänktes arbetsgivaravgifterna för unga mellan 18 och 24 år. Detta har inneburit ett klipp för många företag som har många unga anställda. McDonalds, vars personal till 80 procent är ungdomar, räknar med att tjäna 50 miljoner kronor per år tack vare de sänkta arbetsgivaravgifterna. De extra

pengarna kan företaget använda till ökade vinster, och det finns inget krav på att subventionen ska medföra nyanställningar. Nettokostnaden för sänkningen av arbetsgivaravgifter för ungdomar uppgår till 3,94 miljarder kronor per år. Vänsterpartiet avvisade reformen och vill i stället satsa på mer träffsäkra åtgärder såsom tidsbegränsade anställningsstöd, arbetsmarknadsutbildning och fler jobb i den offentliga sektorn. Vi befarar att denna differentiering av socialavgifterna kan sätta en press nedåt på lönerna för personer som inte omfattas av subventioner och som tvingas tävla med till exempel ungdomar vars arbetskraft har blivit mycket billigare. Vidare befarar vi att differentieringen urholkar legitimiteten för de solidariskt finansierade socialförsäkringarna och öppnar för privata försäkringar.

Dessutom skapar regeringens föreslagna reform stora gränsdragningsproblem samt upprördhet bland företag inom tjänstesektorn som inte får ta del av skattesänkningen. Ett exempel på detta är att sänkningen av socialavgifter ska omfatta hunddags men inte hundpensionat. De avgränsningar som regeringen gjort är märkliga och urholkar förtroendet för hela skattesystemet.

Skatteverket avstyrker i sitt remissvar förslaget med hänvisning till att man frångår principen om lika avgifter till socialförsäkringssystemet och att det medför en kostsam administrativ börda för såväl Skatteverket som små företag. Skatteverket ser med oro på regeringens genomförda reformer och förslag avseende differentierade socialavgifter eftersom det riskerar att leda till svåra gränsdragningsproblem, fler rättsliga tvister samt urholkad stabilitet i systemet. Skatteverket befarar att de föreslagna nedsättningsbestämmelserna kan bli mycket svårkontrollerade och resurskrävande.

Riskerna för omfattande fusk med de nya reglerna borde förstås ha genomlysts ordentligt innan propositionen lades. I stället har regeringen fortsatt på sin hittills konsekventa linje att prata stort och högt om "bidragsfusk", samtidigt som den i förslag efter förslag slår upp nya möjligheter för det många gånger mer omfattande skattefusket. Möjligen kan det ha en koppling till att de senare brotten framför allt begås av höginkomsttagare och företagsägare.

Socialförsäkringssystemet bör vara neutralt och inte beroende av sektor. SACO avstyrker förslaget och påpekar i sitt remissvar att socialavgifterna inte bör användas för andra ändamål än att finansiera socialförsäkringssystemet. SACO och TCO menar att förslaget ökat komplexiteten i skatte- och socialförsäkringssystemet och bidrar till systemets svåröverskådlighet.

Vänsterpartiet instämmer i de synpunkter som framförts av Skatteverket, SACO, TCO och LO avseende betydelsen av likformig beskattning och lika sociala avgifter för legitimiteten i socialförsäkringssystemet.

Konsekvensanalys

Sänkningen av arbetsgivaravgifterna från 32,42 procent till 10,21 procent för de verksamheter som föreslås i propositionen beräknas minska statens brutto-intäkter med 5,48 miljarder kronor 2008. Regeringen räknar dock med att de sänkta arbetsgivaravgifterna medför ökade vinster för företagen och därmed

Fel! Okänt namn på

höjer skattebasen för företagen. Nettokostnaden för offentlig sektor beräknas därför bli 3,95 miljarder kronor 2008. Sänkningen av egenavgifterna för enskild näringsverksamhet från 30,71 procent till 10,21 procent beräknas minska skattens bruttointäkter med 1,15 miljarder kronor 2008, och 0,85 miljarder kronor netto på grund av ökade företagsvinster. Bruttokostnaden för förslaget beräknas således uppgå till 6,63 miljarder kronor 2008 och nettokostnaden till 4,80 miljarder kronor 2008. Regeringen räknar dock inte med eventuella sysselsättningseffekter av försiktighetsskäl.

Vänsterpartiet menar att det är ett mycket kostsamt förslag med tanke på de tvivelaktiga resultaten. Vidare menar vi att socialavgifterna inte är att betrakta som skatt som ska användas hur som helst i sysselsättningspolitiskt syfte. De sociala avgifterna är avstått löneutrymme som ska finansiera vår ekonomiska trygghet vid sjukdom, arbetslöshet, ålderdom och föräldraskap.

Institutet för arbetsmarknadspolitisk utvärdering gör i sitt remissvar beräkningar på kostnaden av förslaget. Man uppskattar att bruttokostnaden för förslaget uppgår till 8 miljarder kronor per år och att 200 000 personer jobbar inom den aktuella sektorn. Om subventionen medför en ökad sysselsättning inom de utpekade branscherna om 10 procent eller 20 000 personer som arbetar 75 procent så motsvarar det en bruttokostnad för staten om 400 000 kronor per år och nytt jobb. Anledningen att det blir så dyrt är att subventionen utgår till personer som redan i dag är anställda. IFAU menar att denna kostnad motsvarar kostnaden för en heltidsanställd sjuksköterska med månadslön på 25 000 kronor per år. Nettokostnaden för den offentliga sektorn med tanke på olika inbetalningar av socialavgifter blir enligt IFAU att det deltidsjobb på 75 procent som skapas inom hushållsnära tjänster motsvaras av 1,6 heltidsanställda sjuksköterskor.

Kostnaden för regeringens föreslagna reform kan jämföras med kostnaden för Vänsterpartiets jobsatsning som vi föreslår i vår budgetmotion för 2008. Enligt våra beräkningar uppgår kostnaden för 40 000 nya jobb i den offentliga sektorn till 7 miljarder kronor 2008. Det är i jämförelse med regeringens presenterade förslag en betydligt mer träffsäker jobsatsning på trygga och meningsfulla jobb som dessutom tillgodoser det oändliga behovet av förbättrade välfärdstjänster.

Remissinstanserna pekar i sina svar på att effekterna på sysselsättningen är osäker och kostsam. LO menar att det vore bättre att använda 7,8 miljarder kronor i stället för att anställa ytterligare 19 000 personer i kommunerna. 7,8 miljarder kronor skulle enligt LO kunna finansiera 3 000 heltidsjobb för sjuksköterskor, 3 500 undersköterskor, 2 500 gymnasielärare, 3 000 grundskolelärare, 3 500 förskolelärare och fritidspedagoger och 3 500 barnskötare. Detta menar LO vore ett betydligt bättre och säkrare sätt att öka sysselsättningen.

LO:s beräkningar talar delvis till regeringens fördel genom att man inte räknar med de pengar som omedelbart går tillbaka till den offentliga sektorn vid nyanställningar – framför allt kommunalskatt och arbetsgivaravgifter. Vi vet ju att beslutade offentliga anställningar faktiskt blir av, till skillnad från vad som är fallet med regeringens förslag till sänkta arbetsgivaravgifter.

Fel! Okänt namn på

Men även med det sättet att räkna blir det uppenbart vad regeringens politik handlar om: att i stället för att skapa 19 000 nya jobb som är samhällsekonomiskt mycket lönsamma och har en bra fördelningsprofil, väljer den ett förslag som med all sannolikhet skapar färre och sämre jobb, i sektorer med mindre samhällsekonomisk relevans och på ett sätt som främst gynnar höginkomsttagare och företagsägare.

Regeringen hävdar också att subventionering av den privata tjänstesektorn kan leda till högre arbetsutbud, för att konsumenterna avlastas i sin vardag och därmed kan förvärvsarbeta mer. Även det argumentet faller i jämförelse med alternativet att anställa offentligt. Gemensamt finansierade omsorgstjänster har en betydligt större träffsäkerhet i fråga om att möjliggöra förvärvsarbete, bland annat för att de mycket mer specifikt gynnar dem som i dag arbetar deltid.

Sammantaget syftar regeringens förslag till att stimulera framväxten av en otrygg låglönomarknad i den privata tjänstesektorn där ungdomar, lågutbildade och utlandsfödda ska jobba. Förslaget urholkar legitimiteten för hela skattesystemet och bryter sönder solidariteten mellan löntagarna i socialförsäkringssystemet. Regeringens förslag är mycket kostsamt och innebär att ytterligare resurser omfördelas från den gemensamma välfärden till enskilda höginkomsttagare. Vi avvisar med kraft regeringens förslag som föreslås i proposition 2007/08:29 Sänkta socialavgifter för vissa delar av tjänstesektorn och vill i stället satsa motsvarande resurser på att anställa fler i den offentliga sektorn för att öka sysselsättningen och tillgodose efterfrågan på livsviktiga tjänster.

Stockholm den 7 november 2007

Kalle Larsson (v)

LiseLotte Olsson (v)

Torbjörn Björlund (v)

Josefin Brink (v)

Marie Engström (v)